CP 00076_เรื่องเล่าตำนาน เงินปากผี หรือเงินในปากศพ_2561

เรื่องเล่าตำนาน เงินปากผี หรือเงินในปากศพ

"ทูสโลมาย" ของผู้ใหญ่ เพื่อป้องกันไม่ให้เด็ก อมเหรียญ สตางค์ไว้ในปาก ซึ่งอาจจะทำให้มีผลติดตามมาก็คือเชื้อโรคเข้าไปในปาก หรือไม่ก็เหรียญสตางค์ที่อม อาจจะหลุดติดปากติดคอ ของเด็กก็เป็นได้ ทั้งนี้เป็นเพราะเด็กๆสมัยก่อนบางคนมีกจะชอบอมเหรียญสตางค์ไว้ในปาก อยู่เสมอ

พอตีมาถึงวันนี้ผู้เล่า ก็เลยขอถือโอกาสนำเอาเรื่อง "เงินปากผีหรือเงินปากศพ" มาเล่าสู่กันฟัง" เงินใส่ปากศพหรือปากผี คือการนำเหรียญเงินใส่ปากศพหรือว่าเป็นความเชื่อในสังคมไทยที่มี มาช้านานครั้งสมัยปู่ย่าโบราณ แม้กระทั่งแต่ชาติอื่นๆก็มีความเชื่อในเรื่องนี้เช่นกัน ซึ่งมีอยู่ไม่น้อย จะแตกต่างกันในการปฏิบัติอยู่บ้าง ซึ่งในสังคมไทยมีวิธีปฏิบัติก็คือ จะนำเงินพดด้วงหรือเงินเหรียญบาทหนึ่งหรือจะเป็นเหรียญสลึงสองสลึง เท่าใด ก็ได้ ไม่มีการกำหนด แล้วห่อผ้าขาวผูกเชือกไว้หางยาวหย่อนลงในปากศพ ให้เชือกห้อยออกมานอกปาก ถ้าไม่ผูกเชือกจะห่อให้โตพอไม่ให้เชือกลืกลงไปในลำคอ เพราะเวลานำไปเผาจะได้ดึงเอาเชือกออกมาเพื่อฉุกหลานจะได้เก็บไว้เป็นที่ระลึกหรือใช้เป็นเครื่องรางได้ง่ายหรือสะดวกขึ้น

ในปัจจุบันบางทีก็ได้มีการใช้ของมีค่าอื่นๆแทนเหรียญบาทหรือสตางค์อาทิ เช่น ทองคำ หรือเงิน บรรจุแทนก็ได้มีคำอธิบาย ไว้หลายเหตุผลประการแรกการนำเงินใส่ปากศพก็เพื่อผู้ตายจะได้เอา ทรัพย์ติดตัว ไปใช้สอย ในเมืองผีก็มีข้อสงสัยอยู่ว่าทำไมจึงใส่เงินในปาก แค่เพียงหนึ่งบาทเท่านั้นแต่ตามความเชื่อของคนจีน จะมีการเผากระดาษเงินกระดาษทองไปให้ผีตายตรวจละมากๆจะเห็นได้ว่า มีความแตกต่างกันระหว่างความเชื่อของคนไทยกับคนจีน เพื่อให้พิจารณาเห็นว่า บรรดา ทรัพย์สมบัติสิ่งของมีค่าที่สะสมไว้แม้มีจะมากสักเพียงใด ตายแล้วก็ไม่สามารถที่จะนำติดตัวไปได้ เขาย่อมควักเอาออกจากปากสุดท้ายจะเอาไปได้ก็สุดแต่กรรมดี กรรมชั่ว ของผู้ตายที่ได้ทำไว้ ซึ่งย่อมติดตามไปคลายงาตน และจะส่งผลให้ได้รับทุกข์ หรือสุขก็ตามแต่กรรมที่ตนได้กระทำไว้ เพราะฉะนั้น คนเราเกิดมาอย่าได้ลุ่มหลง หรือยึดติดอยู่กับ ทรัพย์สมบัติเงินทองให้มากนัก ตายไปก็ไม่สามารถที่จะนำติดตัวไปได้และเพื่อให้เป็นค่าจ้างแก่สัปเหร่อที่จะนำศพไปเผา ที่ต้องนำไปใส่ไว้ในปากเพราะว่าจะได้คีบเอาได้สะดวก เพราะถ้าเจ้าภาพปิดพลิ้วสัญญาค่าจ้างภายหลังเงินใส่ปากศพจะกลายเป็นเงินค่าจ้างอ เพราะในสมัยก่อนเงินบาท(เงินแถบ)มีค่ามาก.(ยังมีต่อตอน2).

วัชรพงษ์อินต๊ะนนท์/รายงาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ CHIANG MAI RAJABHAT UNIVERSITY